

introit Ježíš Kristus praví: Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života. J 8,12

pozdrav Milí sourozenci v Kristu, vítám vás na posledních letošních službách Božích, které otevíráme ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Amen

píseň

modlitba Milosrdný Bože, děkujeme za to, co máme za sebou. Zní to možná zvláště, ale s končícím rokem si uvědomujeme, kolik jsme toho prožili. Děkujeme za přátelství a chvíle radosti, za blízkost druhých lidí, která byla v té fyzické rovině, v rovině setkávání letos skutečně vzácná. Děkujeme za ne vždy tak hmatatelnou a o to skutečnější blízkost Tvou.

Chceme s vděčností myslet i na to nepochopitelné, co nás letos potkalo, co nám narušilo pohodový řád našeho života. Zkoušíme přijmout i to bolavé, co nám připomnělo vlastní křehkost a nedokonalost.

Děkujeme za to, co máme za sebou, i když jsme v tom selhávali a nezvládali.

Především děkujeme za to, že máme kde a s kým pomalu uzavírat tento rok. A že další dny nejsou bez výhledu, bez naděje, že můžeme důvěřovat ve Tvou dobrotu.

Přijď Duchu svatý mezi nás a znovu nám otevírej mysl i srdce pro Boží přítomnost všude, kde se scházejí dva neb tři. Amen

čtení Ex 13.17-22 + Ex 14.9-15 + Ex 14. 21-30a + Ex 19.1-6 Dana

píseň 697

kázání Ex 13.20-22

Ten příběh vyvedení – nejdůležitější příběh celého SZ, jak vtloukám do hlav našich konfirmandů - se hodí k tomu nadcházejícímu konci kalendářního roku. Přistihla jsem se při tom, že se tak trochu těším, až už bude ten rok za námi, i když vím, že nás zase čekají jinak náročné chvíle. Mohli bychom přijmout pro tu poslední neděli v roce příběh o vyvedení jako inspiraci.

Jeden ze způsobů, jak to udělat, jak nezůstat stranou je, že bychom mohli srovnávat sebe a ty, kteří jsou aktéry onoho Božího vyvádění. Abychom nezůstali mimo a to vyprávění nás neminulo, můžeme se krok za krokem ptát, jestli je to s námi stejné jako s Izraelci tenkrát. Zkusme pojmenovat, jak je to dnes tady – ve Velkém Meziříčí s námi. Využijeme k tomu šest kroků a pak ještě jeden.

Krok první: Začíná se v otroctví. Izraelci jsou v Egyptě. Co na to řeknete, stejně nebo jinak? Řekla bych: Podobně, dost často. Možná by nám stačilo ohlédnout se dozadu. Za minulým rokem. Leccos v něm bylo nad naše síly. Nebyli jsme vůči tomu svobodní. Pandemie a související opatření nás tak trochu přepadla a my byli spíš hříčkou než co jiného. Mám napovídat, co se nás takhle zmocňovalo? Asi ani nemusím. Někdy se to objevilo uvnitř jako starch, sobectví, touha, nevole, zatemnění rozumu.

Někdy to přišlo zvenku. Byli jsme také trochu v moci politiky, zlého jednání druhých. Nebo toho, co se s námi dělo jako nemoc nebo nedostatek něčeho... nebo kolem nás prošla smrt a někoho si vzala. S tím otroctvím je to někdy dost podobné.

Nechci teď působit jako někteří spoluobčané, kteří se pasují do role oběti jako by ani sami neměli svobodnou vůli – mimochodem na to upozorňují odborníci, že je to naše česká historická zkušenost, že si tu roli oběti už neseme tak trochu v genech. To nemyslím. Ale je fakt, že mnoho toho letos bylo na hraně nebo jsme si mysleli nad naše síly. A je dobré si to přiznat a když to jde, třeba i pojmenovat. Opravdu se nedá říci, že žijeme v úplné svobodě.

Krok druhý: Izraelci se vydávají na cestu, směřují dopředu. A co my? My taky, i když třeba teď možná nechceme a rádi bychom podrželi

sváteční chvíle, jsme na cestě. Jenže: slyšeli jste jak Izraelci směřují dopředu? Je to opravdu zvláštní. Vždyť většinou otroci z otroctví prchají nebo se plíží a s hrůzou se ohlíží. Hodně nenápadně. A utíkají rychle. Tak jako lidé před svou minulostí, před svou vinou.

V knize Exodus je útěk z Egypta líčen jinak. Ne běžný útěk z otroctví. Je to jinak, než jak to dělááme, když zkoušíme z něčeho vyváznout, vyklouznout. Je to i jinak, než když nás dopředu někdo tlačí, táhne – třeba utíkající čas. Izraelci ztratili svoje otroctví. Jdou klidně a důstojně. Seřazeni v pochodový útvar. A jdou spolu. Žádné „rozdělíme se, tak má každý větší šanci“. Neutíká každý sám s věcmi, které pobral... Kdybychom mohli takhle klidně a s důstojností opustit ten končící rok...společně, bez velkých vášní, s doufáním v dobré...

Krok třetí: Kam jdou? Nejdou nejkratší cestou - ta byla vojenská, podél moře. Nevybírají si nejsnazší cestu. My tíhneme spíš k tomu: jít za tím svým – když ne nejkratší, tak nejvhodnější nebo nejúčelnější cestou. Tihle jdou jiným směrem, než by se čekalo. Přes poušť k Rákosovému moři. Oklikou. Za čím jdou? Nebloudí náhodou? Jak by mohli mít před sebou nějaký pořádný, velký cíl? A za čím nebo za kým jdeme my? Co je naším cílem?

Krok čtvrtý: Izraelci jdou za něčím, co je před nimi a ukazuje jim to cestu. Ve dne v noci. Není to maják, pohybuje se to. Ve dne jako sloup dýmu, v noci jako sloup ohnivý. Vždycky vidět. Vždycky mají k čemu vzhlížet, i když se nemohou sami víc přiblížit. Následují a nemohou předejít. Jsou vedeni někým „nepřístupným“. Neutíkají, nejdou za svým, ale jsou vedeni nepřístupným. „Bohem“. Jen se teď zeptám: jinak než my? Co nás vede? Možná si dejme chvilku času na odpověď. Zřekněme se slova. Jak to říkávají obžalovaní: „nebudu mluvit bez svého právního zástupce“. Protože třeba nakonec přijde někdo, kdo by se nás ujal.

Krok pátý: Ale předtím: ještě jedna zkušenost. Dostali se do úzkých. Minulost a ti, kdo je zotročovali, je pronásledují. A před nimi se objeví moře. To je bezvýchodná situace. Dokonce i děcka, když jsme ten příběh probírali na náboženství, pozorně poslouchaly. I ty menší si

dovedou představit, jak hrozná situace to je – zezadu egyptské skvěle vybavené vojsko, zepředu moře. Člověku je úzko, má strach, nemá kam jít. A moře se před nimi otevře, a před pronásledovateli se zavře. To je věc! Jen kvůli této zkušenosti bych šla jejich cestu. Kdyby to zlé, co mě kroutilo, zotročovalo, hnalo, švalo – zůstalo za mnou, pohřbené v hlubokém moři... Nepřipomíná vám to něco? Stejně nebo jinak? Tady bychom museli odpovídat jeden po druhém: každý má svou zkušenost...

Krok šestý: A kam jdou dál? Jdou k hoře Sinaj. A tam se něco stane... Jít za nepřístupným, za dýmem a ohněm je těžké. Jen si zkuste přiblížit sek ohni. Nakreslit ho a zachytit, jak spaluje... U Sinaje dostanou desatero a mohou díky tomu jít dál s pocitem, že Ten - silnější než všechno, jim pomáhá v orientaci stále. Ten, kdo je vede z otroctví, aby nechodili jen po svých bludných cestách, ale měli před sebou Cíl, jim bude napořád blízko. Budou mu rozumět, budou vědět, co po nich chce, která cesta je do svobody a k cíli, a která se vrací zpátky. Půjdou s pocitem, že nic není ztraceno.. však to známe mnozí z katecheze, když jsme se učili žalm, nebo z kostela, nebo čítáme v bibli: ... Svíce nohám mým jest slovo Tvé a světlo stezce mé..

Zkusme ještě **sedmý krok:** Taky jsme na cestě dopředu, také pro nás je to cesta z otroctví, na které nejdeme za tím svým a také jsme vedeni. Ale ne jen nějakým sloupem a oblakem, nejen nepřístupným. Jeden nás řadí do zástupu přátel, kvůli Jednomu nejsme napospas tomu, co po nás vyjede, co se kolem nás děje. Jeden nás vede i tmou, dokonce nás převedl přes moře, ve kterém se utopilo všechno, co nás zotročovalo a pronásledovalo. I my, kdo nepamatujeme vlastní křest (protože jsme byli pokřtěni jako miminka) si to můžeme připomenout pokaždé, když se křest koná.

Ten jeden nemá podobu ohně a dýmu, nepřístupnosti a zákona, ale je výkupným za nás I tím, kdo nás vykupuje, stal se smířčí obětí a díky němu můžeme rozumět takovým slovům, jako je odpuštění, láska, víra, naděje.

Milí v Kristu přátelé, tak to je opravdu ještě víc. Stejně a ještě víc. Nemám už co říct. S Ním bychom měli tento rok uzavřít. Je to dobrá cesta; podobná té starozákonní, a ještě lepší...

modlitba Svatý Bože, děkujeme za to, co máme za sebou, a snad ještě víc děkujeme za Tebe, který jsi před námi i s námi. Amen

píseň

ohlášky

píseň

přímluvy Bože náš,

děkujeme za společenství těch, kteří jdou spolu za Tebou, do života. Ať patříme mezi ně.

Přimlouváme se za všechny, kteří jsou v něčí ne-dobré moci, kteří propadli vleku událostí, nebo něčeho silnějšího, než jsou sami.

Prosíme i za všechny posedlé touhou po moci, za všechny, kteří poutají do otroctví.

Myslíme na ty, které dopředu postrkují jiní nebo čas, prosíme za ty, kteří nerozpoznávají Tvé provádění a vyvádění, kteří nikdy nepochopili, že i cesta může být cíl.

Prosíme za ty, kteří vidí jenom své cíle a cílečky a pro ně přestávají vnímat své spolucestující.

V tiché modlitbě v závěru roku myslíme na blízké i vzdálené, na ty, kdo nám schází, na potřebné:

Společně s křesťany všech věků a vyznání, s myšlenkou na ty, kteří letos zemřeli a jsou plně v Tvých rukách voláme:

Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět' se jméno Tvé, přijď království Tvé,...

poslání

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.

Žd 12,1nn.12n.

požehnání

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.

Ve dne Tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc.

Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život.

Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.

Amen

píseň